

ROBERT CORMIER

PEYNİRİM BEN

—
Roman
—

ÇEVİREN: DR. HÜSEYİN SELİM KOCABIYIK

Doğan
Solibri

PEYNİRİM BEN

Orijinal adı: I Am the Cheese

© 1977, Robert Cormier

Yazan: Robert Cormier

İngilizceden çeviren: Dr. Hüseyin Selim Kocabıyık

Türkçe yayın hakları: © 2026 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz. Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

1. baskı / Eylül 2026 / ISBN 978-625-8583-04-5

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı ve sayfa uygulama: Yeşim Ercan Aydın

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnşaat San. ve Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 446 05 99

Sertifika No: 52729

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Peynirim Ben

Robert Cormier

DOĞAN SOLİBRİ
ÖRNEKTİR

Çeviren: Dr. Hüseyin Selim Kocabıyık

Peynirim Ben kurgusal bir çalışmadır.
Tüm isimler, karakterler, olaylar kurgusaldır ve
gerçek kişiler ya da yaşanmış olaylarla olan
herhangi bir benzerlik kasıtlı değildir.

Kızım Chris'e,
Sevgiyle...

İçini döküp rahatlamak için doktora her şeyi, kendisinin tüm kuşkularını anlatmak kolay olmalıydı aslında. Ancak nasıl devam edeceğini bilemiyordu. Doktora ipuçlarını anlatması gerekip gerekmediğini düşündü.

T: Hangi ipuçlarını?

A: İpuçları derken?

T: Az önce söyledin ya; *ipuçları* kelimesini kullandın.

Çocuk sessizliğe gömüldü, şoke olmuştu. Doktor onun zihnini okuyor olabilir miydi? İmkânsızdı bu. Ya da belki de kullandığı ilaçlar ona yine tuhaf şeyler yaptırıyordu. Aldığı haplar ona her zaman böyle oyunlar oynardı. Ve şimdi de haplar onu, sesli konuştuğu bir sırada sanki konuşmadığına, sadece söyleyeceklerini kafasından geçirdiğine inandırırıyordu. Çok dikkatli olmalıydı. Kendisini izlemeli, ağzından çıkan sesi de dinlemeliydi. Tam bu sırada panikledi ve vücudunu korkunç bir titreme sardı.

A: Artık geri dönmek istiyorum.

T: Tabii ki.

A: Yorgunum.

T: Anlıyorum. Kendini zorlama, daha çok zamanımız var.

A: Teşekkür ederim.

T: Her şey yoluna girecek.

OZK001 TEYP SONU

DOĞAN SOLİBRİ
ÖRNEKTİR

Bisikleti sürüyorum ve Monument, Massachusetts'te 31 numaralı yolun üzerindeyim. Vermont, Rutterburg'a doğru gidiyorum. Sinirli sinirli pedalları çeviriyorum çünkü bu eski bir bisiklet; hız yapamıyor, çamurlukları yok, sadece yamulmuş lastikleri, her zaman iyi tutmayan frenleri ile onu sürerken tuttuğum çatlamış gidonu var. Sıradan bir bisiklet; seneler önce babamın çocukluğunda kullandığı türden.

Bu soğuk havada pedalları çevirmeye devam ediyorum. Ben pedalları çevirmeye devam ederken hava soğuk ve rüzgâr da kıyafetimin kollarına sürtünüp ceketime, hatta pantolonumdan bacaklarıma kadar ulaşan bir yılan gibi. Yine de pedal çevirmeye devam ediyorum.

Burası Monument'taki Mechanic Caddesi. Sağ tarafımda, tepenin hemen üzerinde bir hastane bulunuyor ve oraya bakıp Rutterburg'da olan babamı hatırlıyorum, pedalları çevirme hızım artıyor. Sanırım artık ben ve babam hariç kimse Thomas Wolfe okumuyor.

The Web and the Rock adlı roman üzerine bir ödev hazırlamıştım ve İngilizce II öğretmeni Bay Parker her zamanki gibi

A vermek yerine benden şüphelenip bu sefer B vermişti. Ama şimdi Bay Parker'ı, okulu, her şeyi arkamda bıraktım ve pedal-ları çevirmeye devam ediyorum. Böyle eski püskü bir bisiklet kullanırken bütün işi bacaklarınız yapıyor ama bacaklarımı iyi hissediyorum. Bacaklarım kuvvetli ve formda. Beyaz parmaklıkları olan bir evin yanından geçerken kaldırımda duran bir çocuk takılıyor gözüme. Beni izliyor, ben de ona el sallıyorum çünkü o da yalnız görünüyor. Çocuk da bana el sallıyor.

Arkama dönüp bakıyorum ancak beni takip eden kimse yok.

Evden ayrılırken kimseye hoşça kal diye el sallamadım. Sadece çıkıp gittim. Bandosuz, mızıkasız. Okula gitmedim. Kimseye telefon açmadım. Amy'yi düşündüm ama ona da telefon açmadım. Bu sabah uyandığımda pencerede bir buz parçası görünce babam aklıma geldi ve aşağıdaki çalışma odasında bulunan dolabı düşündüm, orada öylece yattım, neredeyse hiç nefes almıyordum. Daha sonra kalktım ve nereye gideceğimi gayet iyi biliyordum. Ama duraksadım, erteledim. İki saatlik bir süre kadar durdum çünkü ben korkak tavuğun tekiyim, öyleyim gerçekten. Binlerce, belki milyonlarca şeyden korkuyorum. Yani bir insanın hem klostrofobik olup hem de açık alanlardan korkabilmesi mümkün mü? Demek istediğim, asansörlerde panik yapıyorum. Sanki dikey bir tabutun içinde duruyorum; bana ter basıyor, kalbim güm güm atıyor ve bu korkunç boğulma hissi bana öyle tehditler saçıyor ki kapı bir daha hiç açılmayacak mı diye düşünüyorum. Ama ertesi gün açık alanda beyzbol oynuyorum, o uçsuz bucaksız alanın ortasında dururken bir anda yeryüzünden fırlatılıp uzaya çıkacakmış gibi hissediyorum ve tekrar ayaklarımı yere basıp yeryüzüne yapışma arzusuna kapılıyorum.

Beyzboldan nefret ederim ama okul illaki bir sporda yer almamız konusunda ısrar ediyor. Buna ek olarak bir de köpekler var. Evde oturdum ve Rutterburg’a giderken bana saldırabilecek bütün köpekleri düşünüp dururken “Bu delilik” dedim, “gitmiyorum.” Fakat aynı zamanda, gideceğimi de biliyordum. Gideceğimi, tıpkı bir taşı elinizden bırakırsanız onun yere düşeceğini bildiğiniz gibi biliyordum.

Çalışma odasındaki dolaptan babama vereceğim hediyeyi alarak onu folyo kâğıdına sardım, daha sonra başına kötü bir şey gelmesin diye, İskoç usulü, bir de gazete kâğıdına sardım. Bunları yaptıktan sonra kilere inip pantolonumu, ayakkabılarımı ve ceketimi aldım ama bereyi bulmam en az yarım saatimi aldı fakat ihtiyacım olan bereyi, babamın eski beresini zor da olsa buldum. Vermont’a giderken yolda hava soğuk olacaktı ve bu bere mükemmeldi. Soğuk problem olduğu takdirde kulaklarıma kadar çekebileceğim yünlü bir bereydi bu.

Daha sonra ise biriktirdiğim paraları saydım. Çok param vardı. Otuz beş dolar ve doksan üç sent. Ta Montreal’e kadar giden otobüste en lüks koltukta oturup Vermont’a gidecek kadar param mevcuttu. Ama Rutterburg’a bisikletle gideceğimi biliyordum. Otobüse kapanıp kalmak istemiyordum. Önümdeki açık yolları, rüzgâra yelken açmayı istiyordum. Bisikletim beni garajda bekliyordu ve ben bu şekilde gitmek istiyordum. Bisikletle, kendi çabam ve gücümle. Babam için.

Çıkmadan önce yukarıda, annemlerin yatak odasındaki dolap kapısının üzerinde bulunan boy aynasında kendime baktım. Kendimi, taktığım çılgınca bereyi ve eskimiş ceketini aynada şöyle bir süzdüm. Çok komik görüldüğümün farkındaydım. Ama tıpkı Amy’nin felsefi bir şekilde söylediği gibi, *ne olacaksa olsun*. Derin bir özlem duyarak Amy’yi düşün-

düm. Ama o okuldaydı ve aramak neredeyse imkânsızdı. Bir üçkâğıt yapabilirdim aslında. Okulu arayıp babasının taklidini yaparak evde acil bir durum var diye onu telefona istetebildirdim. Babası Monument *Times*'da editördü ve her zaman acil bir durum varmış gibi konuşurdu, söylediği cümleler manşet atar gibiydi. Fakat öyle bir ustalık sergilemem için havamda olmam lazımdı; aslına bakarsanız o tip ustalıklar Amy'nin uzmanlık alanına giriyordu. Ayrıca şu an beynim, Vermont'a giden yola odaklanmış durumdaydı. Amy Hertz'ü çok seviyordum. Amy'nin soyadının Hertz olması çok saçma; kim bilir bunun hakkında ne kadar çok soğuk espri duymak zorunda kalmıştır... Ben ise asla böyle bir espri yapmamaya yemin etmiştim. Her neyse, onu uzaklaşana kadar aramamaya karar verdim. Vermont'a gitmek üzere yola koyulduğum zaman arayacaktım ve onu, numarasını, bir de kendisini öpmeme, kucaklamama izin verdiği her anı düşünerek kendimi teselli edecektim. Ama yolculuğuma hazırlandığım şu sıralarda bütün bunları düşünmek istemiyordum.

Mutfağa gidip dolaptan birkaç kutu ilaç çıkardıktan sonra onları almamaya karar verdim. Bu işi takviye almadan yapmak istiyordum; destek, ilaç olmadan, kendi başıma. İlaç kutularının kapağını açıp ters çevirerek hepsini boşalttım. Kapsüller demek daha doğru olurdu aslında; yeşil ve siyah kapsüller. İlaçların çöp öğütücüsünden aşağı kayıp yok olmalarını izledim. Kendimi güçlü ve azimli hissettim.

Garajdan bisikletimi alıp yola çıkana kadar üzerine binmeden götürdüm. Babama vereceğim paketi ön tekerleğin üzerindeki sepetin içine koymuştum. Bana yük olacak hiçbir şey taşımadan yolculuğuma çıkmıştım; tedariksiz ve ekstra kıyafetsiz.

En sonunda kendimi korkusuz ve cesur hissederek bisikle-

tin selesine oturdum. Tam o sırada güneş çıktı; göz kamaştırdı ve muhteşemdi: Talih alametiydi bu. Yolun ortasına çıktım ve bir arabanın bana, yolu bir hayli fazla ortaladığım gerekçeyle korna çalmasıyla bisiklet üzerinde sallandım; ön tekerlek yerinden çıkacakmışçasına oynadı. *Bu çılgınlık*, diye düşündüm Rutterburg'a yolculuğum için. Geri dönmenin eşiğine gelmişim ama yapmadım. Babamı düşünerek pedalları çevire çevire uzaklaştım. Hız kazanmaya başlamıştım ve gideceğimi de biliyordum, hiçbir şey beni durduramazdı; hiçbir şey.

Şu an ise Monument'ı geride bırakıyorum ve Aswell'a giriyorum. Yolun kenarındaki bir tabelada Aswell Rotary Kulübü'nün her pazartesi öğlen 12.00'da toplandığı yazıyor. Henüz sadece beş ya da altı kilometre gittim ama bacaklarımı artık güçlü hissetmiyorum. Bacaklarım yorgun, sırtım da acı içinde sızlıyor çünkü kondisyonum yok. Doğruyu söylemek gerekirse, kondisyonumun olduğu hiçbir anım olmamıştı. Bu da hiçbir fiziksel egzersizden hazzetmeyen Amy Hertz için mutluluk verici bir durum.

Yorgunluğa ve acıya rağmen pedalları çevirmeye devam ediyorum. Rutterburg'a varmaya kararlıyım. Soğuk havayı içime çektikçe akciğerlerim gıdıklanıyor. Alnım terden dolayı nemlenince beremi kulaklarıma kadar çekiyorum. Gitmem gereken onca kilometre var.

"Kasma kendini" diyorum kendi kendime. "Kasma kendini, yavaş yavaş."

Ve birdenbire uzun bir yokuş çıkıyor önüme; oradan aşağı doğru inerken bisiklet iyice hız kazanıyor. Bacaklarım güç harcamadan hızlıca dönüyor, bisikletim kendi hızıyla gidiyor ve ben de Aswell'a doğru harika bir şekilde süzülürken yolun üzerinde esen rüzgâra karışıyorum.

TEYP OZK001

0930

tarikh silindi T-A

T: Günaydın. Benim adım Brint. Seninle bir süre beraber olacağız.

(5 saniyelik duraksama.)

A: Günaydın.

T: Hemen başlayalım mı? Bana senin hazır olduğunu söylediler. Ne kadar erken başlarsak senin için o kadar iyi olur.

A: Nereden bařlayacađıma emin değilim.

T: Öncelikle rahatlamalısın ve düşüncelerini akışına bırakmalısın. Acele etme. Acele etmeye gerek yok. Eđer istersen geri git, ilk hatıranı kadar geri git.

(8 saniyelik duraksama.)

A: Çok bulanık, sadece düşünceler yığını.

T: Bırak o düşünceler çıksın.

(5 saniyelik duraksama.)

A: O gece...

T: Anlat bana o geceyi.

A: O gece doğmuş gibiydim ben sanki. Yani hakları olan bir kişi, insan olmuştum. Ondan önce yok hiçbir şey. Ya da yine o düşünceler var, ışıklar-koku-parfüm, annemin her zaman kullandığı parfüm, leylak. Başka hiçbir şey yok. Sonra o gece...

(12 saniyelik duraksama.)

T: Anlat bana.

Yataktaydı ve çarşafarla üzeri örtülmüştü, vücudu sıcaktı, gözleri ise çiğ soğan gibiydi; başı ağrıyordu. Bir-iki defa deneme yaparcasına yumuşakça seslendi. Kafasını kapıya doğru kaldırdı. Kapı aralıktı ve görüşü sağlayacak kadar loş bir ışık giriyordu odaya. Yatağa kıvrıldı, dinliyordu. Geceleri her zaman dinlemekten hoşlanırdı. Çoğu zaman anne ve babasının kendi yatak odalarında mırıldanmalarını duyardı. Yatak çok ses çıkarırdı, annesiyle babasının çıkardıkları o güzel sesler gelirdi kulağına. Anne babası, her zaman beraber yattığı tüylü oyuncak arkadaşları Ayıcık Bittie ve Domuzcuk Pokey'ymiş gibi yumuşak sesler çıkarırdı. Babası "Oğlum onlarla oynamak için biraz büyüksün; üç buçuk yaşındasın, dörde basmak üzeresin" derdi. Çocuk, babasının şaka yaptığını, onu asla arkadaşlarından ayırmayacağını biliyordu. Yine de annesi "Hadi ama, daha dörde basmasına uzun zaman var, çok uzun zaman" derdi. Şefkat dolu ses tonuyla; parfümü baharlardaki leylaklara benzerdi.

Çocuk şimdi, en sevdiği oyuncacı Domuzcuk Pokey kollarında, iyice büzüldü yatakta. Ancak bir şey onu uyanık tutuyor, uyumasına mâni oluyordu. Yarı karanlık bu evin içinde annesiyle babasının seslerinin değişik olduğunu fark etti; sesleri çok yumuşak değildi ve geceleyin her zaman yaptıkları

şekilde mırıldanmıyorlar, daha yüksek tonda konuşuyorlardı. Tam olarak daha yüksek bir tonda değil ama daha tiz bir biçimde. Fısıldaşarak konuşuyorlardı ama konuşmaları geceyi ve karanlığı tırmalıyordu. Ve annesinin “Şışt. Onu uyandıracaksın” dediğini duydu.

Çocuk hiç kıpırdamadan öylece yattı, Domuzcuk Pokey kadar hareketsizdi. Yan odada yatak gıcırdadı ve babasının, çocuğun yattığı odaya gelirken çıkardığı ayak seslerini duydu. Babasının bedeni ışığın gelmesini engelliyordu. Daha sonra ayak sesleri kesildi ve ışık odanın içine yine girmeye başladı. Çocuk, babasını kandırmayı becerdiği için kendisinin çok cesur ve akıllı olduğunu düşündü. Pokey’ye ne kadar cesur olduğunu anlatmak istiyordu ama kıpırdamaya yeltenmeden hareketsiz ve sessiz kaldı. Sadece kulaklarıyla değil, aynı zamanda tüm bedeniyle dinliyordu.

T: Ne duydun?

A: Emin değilim. Demek istediğim, gerçekten kelimeleri işitip işitmediğimi yahut onları şu an, sanki doldurmanız gereken beyaz bir kâğıttaki boş yerleri tamamlarmışçasına söyleyip söylemediğimi bilmiyorum. Sanırım üç buçuk yaşıma daha yeni basmıştım. Yine de benden bahsettiklerini biliyordum. Dahası, sanki benim gibi bir çocukla ne yapacaklarından bahsediyor gibiydiler. Ben de bir anda panikleyerek ağlamaya başladım. Ama beni duymasınlar diye sessizce ağlıyordum.

(5 saniyelik duraksama.)

T: Bu panik neden?

A: Şey, çünkü benim kaderimi çiziyor gibiydiler. Beni başka bir yere göndereceklerini sandım. Annemin “İyi, peki ama ona ne söyleyeceğiz?”, babamın ise “Fark etmez, olup biten-

leri algılayabilmek için daha çok küçük” dediğini duydum. Ama gerçekten onun böyle söylediğini duydum mu yoksa anlattığı şey bana öyle mi hissettirdi? Sonra üçümüzün de olacağı bir yolculuktan bahsettiler ve kendimi daha iyi hissettim. Kış mevsimindeydik, dışarı da soğuk ve karlıydı; bu yüzden hem sıcak hem de güzel evimi terk etmek istemiyordum. Ama hepimiz bir arada olduğumuz sürece benim için gerçekten fark etmezdi.

T: Yolculuğu hatırlıyor musun?

A: Onu da hayal meyal hatırlıyorum. Hiç bitmek bilmeyen bir serüveni anımsıyorum. Otobüsteydik, insanların nefesi berbat kokuyordu. Kapılar açıldığında bir yılan gibi tıslıyordu. Yüz ifadeleri, bavullarla dolu bir yer, suratlar, babamın sigaraları, sigarasının değil de kibritlerinin kokusu, kibritlerin sülfürü. Tuhaf...

(6 saniyelik duraksama.)

T: Nedir tuhaf olan?

A: Yol boyunca hep şu iki kokuyu algılıyordum: annemin parfüm kokusu ile babamın sigara, tütün ya da kibritlerden ötürü kendine özgü o kokusu. Ama o geceden, o otobüs yolculuğundan sonra artık babamı sigaralarla bağdaştırmıyorum. Çünkü babam artık sigara içmiyor. Sigara içtiğini hiç görmedim. Ama annemin parfümüyle ilgili değişen bir şey yok.

T: Yolculuğa dair başka bir şey hatırlıyor musun?

A: Özel olarak hayır. Çoğunlukla yolculuğun ruh hali ve duygusu; duygu sanki böyle...

T: Sanki böyle ne?

A: Ürkütücü ve korkunç ama öyle lanetli ev tarzında değil. Sanki bizi kovalayanlar varmış, biz de kaçıyormuşuz gibi. Annemin pencereden dışarı bakarkenki surat ifadesini hatırlıyo-

**Ben pedalları çevirmeye devam ederken
hava soğuk ve rüzgâr da kıyafetimin
kollarına doğru sürünüp ceketime hatta
pantolonumdan bacaklarıma kadar
ulaşan bir yılan gibi. Yine de pedal
çevirmeye devam ediyorum...**

Bir çocuğun gizli bir geçmişin kapısını aralamak uğruna
babasını arayışı, umutsuz bir serüvene dönüşmüştür.
Yol boyunca karşısına çıkan her iz, gerçeği biraz daha
yaklaştırırken onu kendisinden biraz daha uzaklaştırır.
Çünkü bazen en tehlikeli yolculuk, insanın kendi geçmişine
yaptığı yolculuktur. Ancak bu, çocuğun hayatta kalabilmesi
için hatırlanmaması gereken bir geçmiştir!

